

Avamın da imânını tahkikî yapmak vazîfesi

✗ Risâle-i Nûr dâvâsı öncelikle î mân ve Kur'ân dâvâsıdır. Çünkü Kâinatta bu dâvâdan dâhâ büyük ve ehemmiyetli bir dâvâ yoktur ve olamaz. Önceliğimizi ve konumumuzu buna göre belirlemeli ve yerli yerinde izâh etmemiz gerekir. Bu nedenle de tahşidat yapmamız gereken mevzular î mânî, İslâmî ve Kur'ânî mevzulardır. Bunun dışında kalan mevzular tebeî durumunda olan ve î mân lokomotifine bağlı konulardır. Risâle-i Nûrlarda yer aldığı kadar yanlış basmamak için ilgilenmemiz gerekir. Tebeî durumunda olan mevzuların bir kısmı ikinci, üçüncü hatta daha geri derecede konular konumundadır. Ancak hiç önemsiz görmek Risâle-i Nûr dâvâsına zarardır ve istikamet noktasında vartalara yuvarlanmanın ve âhîr zaman fitnelerine alet olmanın mukaddimesi olabilir. Özellikle Risâle-i Nûrların içtimâî ve siyâsî düsturlarını atlayarak sosyal hayata bakmak ve muharrik olmanın isabet edilse de mes'uliyetli olduğu düşünülürse mes'elenin ehemmiyeti anlaşılmış olur.

Bedüzzamân Hazretleri şahsî bir makâm dâvâ etmez ve gütmez. Çünkü sırr-ı ihlâs maddî ve mânevî makâmları terk etmeyi icap ettirir. Bu nedenle Üstâd Bedüzzamân Hazretleri Kur'ân'a ve imâna hizmetkârlığı maddî ve mânevî bütün makâmlara tercih eder. Risâle-i Nûrlarda bu mânâda (âhîr zaman eşhasları) yapmış olduğu izâhlar ise sadece hakkı tebliğ ve müceddidliğinin gereği ve vazîfesidir. Ümmetin ihtiyaçlarını izâh ve vuzuha kavuşturmadır. Bu vazîfesini de tekâmül derecesinde ifâ etmiştir.

Bir önceki "Sırr-ı İmtihan, Hikmet-i İbhâm ve Âhîr zamanda Gelecek Zât" yazımız pek çok olumlu geri bildirim aldı. Bizler özellikle yazılarımıza yazılan yorumlardan, yol gösterici îkazlardan memnun oluyoruz. Bu îkazlar yeni yazılarımızda bizlere hem katkı yapılmış oluyor, hem de daha detaylı araştırmalarımıza vesîle oluyor. Bir nevi işaret levhaları gibi yol gösterici mâhiyetinde oluyor.

Bir kardeşimiz bizlere yol gösterici mâhiyetinde şu ifadeleri yazmış: **"Ne büyük ve mühim bir mes'ele Cenab-ı Hak cümlemizi ihlâs-ı tamme muvaffak kılsın. Konuyu çok güzel hazmetmiş işlemişsiniz Allah celle ve ala razı olsun."**

Elhak, aleniyet olsa yukarda belirtmiş olduğunuz hikmetler zayı olurdu. Sadece; -sizin onu kastetmediğinizi bildiğim hale- benim gibi anlayış eksikliği olan birine işaret olsun diye bir noktaya dikkat çekmek istiyorum; Evet normalde tahkiki î mân her mü'minden beklenendir. Amma cümlelerin melekeleri veyahut sair şartlar buna müsaade etmeyebilir veya herkes her mes'eleyi anlayamaz, bazen i'timada binâen kabul ve tasdik eder ("Üstâd söylemişse doğrudur" der) , maalesef taklid seviyesinde kalır.

Hülasa: "Herkes dinin yüksek hakikatlerinin ulviyetini itminan-ı kalb, akıl ve tüm letaifiyle tam mânâsıyla kavrayamaz ve bazıları o zatın şahsiyetine i'timaden kalabalığa uyma şeklinde hidayet dairesine dâhil

olarak ve taklid derecesini aşamaz. Bu itibarla her vakit bulunan taklid-i îmandaki avama; îmana zaruri sürüklenmiş, faydasız kuru kalabalık şeklinde nazar etmek haksızlık olabilir. (Ebu İrfan)”

Öncelikle bu kavli-i leyin ve nazik üslup ve îkazından dolayı kardeşimizi tebrik etmek istiyorum. Bu tür üsluplara çok ihtiyacımız var.

Mes’eleye Risale-i Nûr’da şu noktalardan bakabiliriz diye düşünüyorum:

1.” Şimdi hakikat-i hal böyle olduğu halde, en birinci vazîfesi ve en yüksek mesleği olan îmanı kurtarmak ve îmanı, tahkikî bir surette umûma ders vermek, hattâ avamın da îmânını tahkikî yapmak vazîfesi ise, mânen ve hakikaten hidayet edici, irşad edici mânâsının tam sarahatini ifade ettiği için, Nûr şakirtleri bu vazîfeyi tamamıyla Risale-i Nûr’da gördüklerinden, ikinci ve üçüncü vazîfeler buna nisbeten ikinci ve üçüncü derecedir diye, Risale-i Nûr’un şahs-ı mânevîsini haklı olarak bir nevi Mehdî telâkki ediyorlar.[1]”

Buradaki ifadelerde de “avamın da îmânını tahkikî yapmak vazîfesi” sanırım kardeşimizin dikkat çekmiş olduğu noktaya açıklık getiriyor olmalı. Demek ki Risale-i Nûrlar avamın da îmânını tahkikî yaparak kuru kalabalık noktasındaki mülâhazaya açıklık getirmiştir.

2.Beşinci Şua’nın başında “...bu zamanda akîde-i avâm-ı mü’minîni vikaye ve şübehattan muhafaza için yazılmış.[2]” ifadesi de avamın îmânının takviyeye ve şüphelerden muhafazaya Risale-i Nûrların Beşinci Şua ile yaptığı vazîfe nazar-ı dikkate sunulmuştur.

3.“Bu zamanda onun (Kur’ân’ın) bir mucizesi ve Nûru olan Risale-i Nûr dahi, felsefe-i maddiyeden gelen dehşetli dalâlet-i ilmiyeye karşı, avâm-ı ehl-i îmânın, taklîdî olan îmânlarını, o dalâlet-i ilmiyenin savletinden kurtarıp, umûm ehl-i îmana bir nokta-i istinad ve yakın ve uzaklarda olanlara dahi, zaptedilmez bir kale hükmüne geçmiştir ki, bu emsalsiz dehşetli dalâletler içinde, yine avâm-ı mü’minin îmânını, şüphelerden ve İslâmiyetini, hakikatsizlik vesveselerinden muhafaza ediyor. Evet, her tarafta, hattâ Hint ve Çin’de ehl-i îmân, bu zamanın çok dehşetli dalâletinin galebesinden, “Acaba İslâmiyette bir hakikatsizlik mi var ki, sarsılmış?” diye şüpheyeye ve vesveseye düştüğü vakit birden işitir ki, bir risale çıkmış, îmânın bütün hakikatlerini kat’î ispat eder, felsefeyi mağlûp edip zındıkayı susturuyor, diye anlar. Birden o şüphe ve vesvese zâil olup îmanı kurtulur ve kuvvet bulur.”[3]

Bu noktalardan da mes’eleye yaklaştığımızda Risale-i Nûr’un şahs-ı mânevîsini haklı olarak bir nevi Mehdî telâkki edilmesinin hakikati anlaşılmış olmalıdır.

“Evet, o ehl-i îmân, lisân-ı hal ile diyecek ki: Madem bu hakikati, bu kadar şiddetli düşmanları çürütemediler ve itiraz edemiyorlar ve şakirtleri, haktan başka onun hizmetinde hiçbir maksat taşımıyorlar. Elbette, o hakikat, ayn-ı hak ve mahz-ı hakikattir diye, bin burhan kadar bir delil hükmünde îmânını kuvvetlendirir ve kurtarır; ve “İslâmiyette bir hakikatsizlik mi var?” diye daha evhama düşmeyecekler.”[4]

Öyleyse öncelikle ehl-i îmânın îmânını Risale-i Nûr ile takviye etmek ve hadsiz düşmanlara karşı dayanıp ehl-i îmânın îmânını muhafazasına Kur’ân Nûruyla vesîle olmak zarureti görülüyor. Böylece sırf ehl-i îmânın îmânını Risale-i Nûr ile muhafaza etmek ve kurtarmak vazîfesi içersinde avamın da îmânının tahkike çıkarılması gerekiyor ki taklidi îmandan tahkiki îmana ulaşılsın. Bu noktadan sonra bir önceki yazımıza tetimme olacak birkaç noktaya daha temas etmeye çalışalım.

Mehdîlik mes’elesi peygamberlik gibi izhârı ve ilânı mecbur bir mes’ele ve makâm değildir ki izhâr edilsin ve herkes tarafından bilinsin. Mehdîlik, velayet makâmlarının kemal derecesidir. Velayet ise ihfası gerekli bir makâmdır. Çünkü “Meziyetin varsa hafâ türâbında kalsın, tâ neşvünemâ bulsun. Ey zîhassa-i meşhure, taayyünle zulmetme. Ger perde-i hafânın altında sen kalırsan, ihvânına verirsin ihsan ve bereketi. Herbir ihvânın altında sen çıkması, hem de o sen olması imkân ve ihtimali, herbirine celb eder bir nazar-ı hürmeti. Eğer taayyün edip perde altından çıksan, mükerrerem iken altında, üstünde zalim olursun. Güneş iken orada, burada gölge edersin, ihvânını düşürttürüp hem nazar-ı hürmetten. Demek taayyün ve teşahhus zalim birer emirdir. Sahih doğru böyleyse, hem de böyle görürsün.[5]” hakikatinin bir tezahürü ihfayı icab eder.

Âhirzamân hadiseleri sırr-ı imtihan, hikmet-i ibham ve mübhemiyeti gerektirir. Çünkü sırr-ı teklif bunu iktiza ediyor. Bu nedenle de fâiller bazen fiil içinde müstemirdir. Çünkü bazen fâil fiilin içinde saklıdır. Bu cihetten âhirzamân hadiselerine bakılırsa bazı perdeler Nûr-u îmânın dikkatiyle aralanabilir. Burada en önemli nokta nûr-u imânın dikkatiyle bakabilmektir. Bu çok mühim ve önem arz eder. Yoksa sathi kalır ve i'tirazlar, münakâşalar meydan alır.

Bir şeyi bilmek, mâhiyetini bilmeyi gerektirmez. Yâni suyu su olarak herkes bilir. Ancak suyun içersindeki iki hidrojen ve bir oksijeni herkes bilemez ve bilmesi de gerekmez. Aynen öyle de âhirzamân şahıslarını da herkes bilemez. Bilinmemesi onların gelmediğine ve icraatlarını yapmadığına delil olamaz.

Risâle-i Nûrlarda imâmet cihetine heveslilik yoktur. Bedüzzamân Hazretleri bu mânâda şu güzel prensibi bizlere vermiştir. “El-hubbu fillâh” sırrıyla, tarik-i hakta gidenlere refakatle iftihar etmek; ve arkalarından gitmek; ve imamlık şerefini onlara bırakmak; ve o hak yolunda kim olursa olsun kendinden daha iyi olduğunun ihtimaliyle enâniyetinden vazgeçip ihlâsı kazanmak; ve ihlâsla bir dirhem amel, ihlâssız batmanlarla amellere râcih olduğunu bilmekle ve tâbiyeti dahi, sebeb-i mes’uliyet ve hatarlı olan metbûiyete tercih etmekle o marazdan kurtulur ve ihlâsı kazanır, vazîfe-i uhreviyesini hakkıyla yapabilir.[6]”

Mânen her bir zamanın bir hükmü ve hükümranı vardır. Âhirzamân asrında hâkimiyet prensipler hâkimiyeti tarzında olacaktır. Kimin akli keskin, kalbi parlak olursa, yalnız o yükselecektir. Dâvasını ispat edecek ve hâkimiyetini prensipler tarzında eksere kabul ettirecektir. Bu mücahedede elbetteki Kur’ân’ın hâkimiyeti esastır. Hâkimiyet yine İslâm’ın hâkimiyetidir. Fark ise akılları ve kalbleri Kur’ân hakikatleri ile teshir edebilmek iledir. Cebir ve kuvvet devri geride kalmış, zaman kalb ve aklın Kur’ân hakikatleri karşısında teslim olma zamanıdır. İnsan hürdür ancak yine de abdullahtır. Hür olan insanın hürriyet-i şer’iyye prensiplerinin âleminde ma’kes bulması önemlidir. İnsanların kalb ve ruhlarında tesir eden hakikat-i Kur’âniye hükümlerini devam etmesi en ehemmiyetli bir mes’eledir. Her yıl binlerce başka din mensuplarının İslâmiyet ile müşerref olması bizlere hâlen ümid vermiyor olabilir mi?

Bütün mes’ele bizim hakâkik-ı Kur’ân’iyyenin güzelliklerini etvarımızla ilan etmemizdir. Beşeriyet hak dîni aramaktadır. Çünkü insanı hak din olan İslâmiyetten başka hiçbir şey mutmâin edemez. Onun için de beşeriyetin son dinî İslâmiyet olacaktır. Bunun emareleri görülmektedir. Bu noktada İseviler dâhâ fazla intibaha gelmekte ve hüşyar durumdadır. Onların akıllarına ve kalblerine Risâle-i Nûrlardaki Kur’ân hakikatleri hitap ediyor ve kemiyet değil keyfiyet cihetiyle müthiş bir müteveccih vardır. Bunun önüne geçmek ve karşı olmak adetullahı muhalefet etmektir.

Mehdi ve mehdiyet mes’elesi kuru sloganik bir mes’ele değildir. Önemli olan Kur’ân’ın kudsiyetine gölgesiz ayna olmaktır. Bu mânâda Risâle-i Nûrların Kur’ân’a şeffaf bir ayna olduğunu düşünüyoruz. Risâle-i Nûrlardaki meziyet ve mahâret de Kur’ân’a aittir. Kur’ân’sız bir Risâle Nûr düşünmek mümkün değildir. Çünkü Risâle-i Nûrların vazîfesi Kur’âna ve Efendimiz(asm)’in sünnetine bu âhirzamân asrında ayna ve vesîle olmaktır. Bu nedenle de Risâle-i Nûrların müellifi olan Üstâdımızın mâhiyetini ve şahsiyet-i mânevîyesini kısır çekişmelerin içine dâhil etmek ve tartışmalarla zedelemek yerine O’nun mâhiyetini en mükemmel olarak îzah eden eserlerini nazara sunmak ve okunmasını sağlamak en güzel ve tesirli bir yoldur diyoruz ve biliyoruz ve de bu şekilde çalışmaya gayret ediyoruz.

Dipnotlar:

[1] Emirdağ Lahikası-I,2006, s.457

[2] Şualar,2006, s.902

[3] Emirdağ Lâhikası-I,2006,s.169

[4] Emirdağ Lâhikası-I,2006,s.368

[5] Sözler, Lemaat,2004,s.1173

[6] Lem’alar,2006,s.379